

Privirea ta

Caprar Florin

Sufletul meu s-a împărțit în două
Când ai plecat, târziu, pe drum de seară,
O parte-ai luat-o pe calea ta cea nouă,
O alta mai continuă să doară.

Dar mi-ai lăsat atunci când ai plecat
Eterne amintiri, cât pentr-o viață,
Când cerul meu era înseninat
De ochii tăi, în fiecare dimineață.

Mai simt aievea blândețea lor și-acum
Desprinsă parcă din frumoasele povești,
Cum te vedeam la început de drum
Când eu credeam c-o zână tu îmi ești.

Dar magică era a ta privire,
Intreaga ta făptură o splendoare
Si nu-mi doream decât într-o clipire
Să-ți simt etern-a pleoapelor savoare.

Le sărutam pe amândouă cu căința
Sărutului depus pe o icoană,
Dar din păcate mi-a lipsit voința
Si am simțit a dragostei prigoană.

Căci n-am știut iubi la vremea aceea
Si n-am știut-o poate niciodată,
Ferice-n lume, Doamne, de acela
Ce-a cunoscut iubirea-adevărată.

Căprar Florin